

Arven etter Qisling

spesialreportasje fra gammelnazistenes mørkeloft

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE (INO):

Stiftet i 1975 som en forlengelse av det nedlagte Forbundet for sosial oppreisning. INO eksisterer både som en medlemsorganisasjon, med Åge Berg fra Holmekollåsen i Oslo som leder og som stiftelsen Norsk okkupasjonshistorie, med den tidligere Waffen-SS soldaten Knut Baardseth som leder. Miljøet rundt INO har vært fødselshjelpere for både Erik Blüchers Norsk front og Erik Rune Hansens Norges nasjonalsosialistiske bevegelse (Tidl. Zorn 88). Folk i dette miljøet har også stilt til valg på listene til Ensliges parti, Norges demokratiske parti, Frie folkevalgte, Nasjonal-demokratene, Fedrelandspartiet og Hvit valgallianse. Mange er i dag medlemmer i Knut Westalnd og Vilfred Hansens Norges Patriotiske Enhetsparti.

Qisling føres ut etter å ha fått dødsdommen for blant annet mord, landsforæderi og tyveri. Ikke lenge etter startet arbeidet for å renvaske ham.

De siste månedene har Monitorredaksjonen gjennomført en større undersøkelse av forholdene omkring Institutt for Norsk okkupasjonshistorie (INO) og kretsen av aktive gammelnazister i Norge.

Vi har fått innblikk i et miljø hvor mild revisjonisme, hvor man "forstår" Quislings handlemåte under krigen, går hånd i hånd med ondsinnet antisemittisme.

DE STANDHAFTIGE

Allerede rett etter annen verdenskrig dannet tidligere medlemmer av Nasjonal Samling sine kameratklubber. Læreren Nils Vikdal grunnla stensilen Skolenytt, som senere skulle bli avisen Folk og land. Opp gjennom femtiårene var målsettingen å få en ny gjennomgang av landssvikoppgjøret, som av gammelnazistene konsekvent kalles rettsoppgjøret. Arbeidet ble kanalisert gjennom Sambandet for Social Oppreisning. Samtidig som man ikke blandet seg inn i dagsaktuelle politiske saker i Norge, var de internasjonale kontaktene mangslungne. Den svenske fascistten Per Engdahl, Den tyske nazihelten Otto Skorzeny og den belgiske SS-generalen Leon Degrelle var alle sammen gode venner av de norske landssvikerne. Sambandets medlemmer deltok i hemmelighet på internasjonale nazisamlinger, blant annet på stiftelsen av den såkalte Malmø-internationalen, Den europeiske sosiale bevegelse. Norske nazister i svensk eller syd-amerikansk eksil bidro med sitt, både i form av pengehjelp og politiske forbindelser.

NYE KREFTER

På sekstitallet vokste det frem en ny generasjon høyreekstremister i Norge. Noen av disse var ultraliberalister og høyre-radikale som senere gikk i pasivitet eller inn i for eksempel Fremskrittspartiet. Andre hadde andre og større mål enn å skjule seg i Anders Langes og senere Carl I. Hagens skjørtekanter.

Blant disse finner vi Erik Rune Hansen, i dag leder for Norges nasjonalsosialistiske bevegelse (Zorn 88), Olav Hoaas, dømt for rasisme, Erik Blücher, senere leder for Norsk Front og en rekke andre av dagens kjente naziaktivister. På sambandets kontorer ble de unge tatt vel imot av den tidligere hirdstabsjefen Orvar "Virvar" Sæther og den gamle redaktøren av NS-organet Fritt Folk, Odd Melsom. De unge fikk politisk oppbacking og skoloring av de eldre som så den nye generasjonen som sitt store håp.

NORSK FRONT

Sambandet for Social Oppreisning ble nedlagt i 1975. Samme år ble Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) stiftet. INO var imidlertid ikke den eneste høyreekstreme nyskapingen dette året. Nazipartiet Norsk Front, under Erik Blüchers ledelse, ble også dannet. Jordmødre var de entusiastiske gammel-nazistene i INO-kretsen rundt Melsom og Sæther. Den første tiden var flertallet av INOs ledelse medlemmer. Erik Rune Hansen, som den gang var medlem av ledelsen i Norsk Front, satt da som redaksjonssekretær i Folk og Land. Senere skulle INO

og Norsk Front skille lag, dels på grunn av taktiske overveielser, dels på grunn av interne uenigheter blant gammelnazistene. Uenighetene var dog ikke større enn at Folk og land kunne berolige med at "vi skilles som venner". En fløy av gammelnazistene fortsatte i Norsk Front, mens andre valgte å arbeide gjennom Vera Grønlands Frie Folkevalgte. (Sist dette partiet stilte til valg var det som Frihetspartiet mot EU-unionen)

VALGETS KVALER

De av gammelnazistene som fulgte Norsk Front, delte Blüchers drøm om å stille til valg og vinne innflytelse i folkevalgte organer. Blant de mest kjente av disse var SS-veteranen Ole Darbu (Se egen sak), nå avdøde Nils Andreas Nilsen, som senere ble dømt for rasisme, avdøde Asbjørn I. Bru, som etter krigen skrev en bok som fornektet Holocaust og mange andre. Etter flere mislykkede forsøk på å få registrert Norsk front som lovlig parti, valgte man å gå inn i andre partier. I 1976 forsøkte nazistene å overta Ensliges parti, men ble kastet ut. I 1979 stilte de til valg på listene til minipartiet Norges Demokratiske parti. Dette forsøket strandet imidlertid på at listene var så mangelfulle at de aldri ble godkjent.

DAGENS EKSTREMISTPARTIER

Det samme året fikk forøvrig INOittene det travelt med å fraskrive seg foreldreansvaret for Norsk Front. Bakgrunnen var Petter Kristian Kyviks bombeaksjon mot et første mai tog i Oslo. Siden den gang har gammelnazistene holdt en lav profil med hensyn til å mangle seg med yngre høyreekstremister, selv om mange av dem har dukket opp på valglistene til både Hvit valgallianse, Fedrelandspartiet og Nasjonaldemokratene. Verdt å merke seg i denne sammenhengen er også den obskure "Hjelp de fremmedkulturelle hjem, ellers mister vi landet vårt", som var det nye navnet på det tidligere folkeavstemningspartiet. Leder her var Arne Grønlund Borgir, gammel SS-veteran og nazist. (Se egen sak).

SKYGENES DAL

Åttitallet ble et bedrøvelig tiår for gammelnazistene. Bortsett fra de fleste Norsk frontene. Nazismen var diskreditert av skyting og bomber, økonomien hanglet og opplaget til Folk og land bare sank. Ut på 90-tallet var økonomien så dårlig at de måtte selge de nedslitte lokalene på Enerhaugen i Oslo til første og beste kjøper. Så skjedde det noe: De gamle NS-mannen Rolf Ingebrigtsen skaffet sine gamle partifeller plass i et lokale han eide i Tiedemannsgate 4 på Oslos beste vestkant. Ingebrigtsen, som nå er død, arvet lokalene etter sin onkel, den ekstreme antisemitter Eugene Nilsen. Lokalene eies i dag av Ingebrigtsens enke. Samtidig, fra litt forskjellige kilder, fløt det penger inn i kassen igjen. Man dannet stiftelsen Norsk okkupasjonshistorie og hadde penger nok til å dele ut stipender til studenter som ville arbeide med spørsmål i tilknytning til 2. verdenskrig.

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADDE

Dette er den eneste av veteranorganisasjonene for tidligere Waffen-SS medlemmer som står frem offentlig. Organisasjonen fungerer som pressgruppe for bla. Mottagere av tysk krigspensjon. Organisasjonen ble i mange år ledet av veteranen fra Den norske legion og pansergrenaderregiment Norge, Eivind Saxlund. Den ledes i dag av divisjon Wiking-veteranen Amund Enger, som også er primus motor for Wiking-veteranene.

NYTTIGE KONTAKTER

INOittene fikk også kontakt med en del forfattere som de hjelpsomt forsynte med sin versjon av norgeshistorien, eller som de selv skriver i internskrivet INO-nytt Nr. 3/94/95: "Det er oppnådd verdifulle konkrete resultater med å få frem våre synspunkter i forskjellige prosjekter." Resultatene har vi sett de siste årene. Det er innsert flere bøker hvor faktaframstillinger og konklusjoner er så hulllete at de bærer INOs umiskjennelige stempel. At de, etter at INO-aktivisten Einar Rustad hadde vært ute på en lengre runde hos forlagene, fikk utgitt Quislings "Russland og vi", med forord av historieprofessoren Hans Fredrik Dahl, var også en triumf. Einar Rustad er forøvrig en av de mest aktive skribentene i Folk og land. At lesere av denne publikasjonen ikke har merket seg ham er ikke til å undres over: han bruker nemlig inntil syv forskjellige pseudonymer. Ett av dem er Hans Olavsen, som han bruker når han skriver bokanmeldelser og lignende. En annen bok som ble utgitt fra INO-miljøet er Hans Gerviks bok "Refleksjoner etter 50 år". Den er et eneste stort forsøk på å omskrive historien om norske nazisters landsforæderi. Den litterære kvaliteten er rystende lav og Gervik hadde problemer med å få den utgitt. Til sist ble den utgitt på noe som kaller seg Trans forlag på Hafslundøy. Bak forlaget står den gamle SS-veteranen og Folk og land skribenten Håkon Glosli.

UNGDOMMEN

De gamle quislingene blir, ettersom årene går, stadig færre i antall. Mange av dem er også svekket av alder og sykdom. De har det følgelig travelt med å finne verdige arvtagere. Tidlig på 90 tallet forsøkte de seg med historiske diskusjonsgrupper for ungdom, i regi av "instituttets" ungdomsagent, Helge Sæther. Sæther klarte virkelig å samle sammen en flokk tenåringer til treff på det støvete INO kontoret. Vi vet ikke konkret hva som kom ut av dette tiltaket. Et pussig sammentreff er det dog at det i tid faller sammen med at Zorn 88 vervet en del skoleungdom.

BARNEARBEIDET

Det norske folks behandling av NS-barna, dvs. NS-medlemmenes barn, etter krigen, er et av de skammeligste og mørkeste kapitler i vår etterkrigshistorie. Mange av disse menneskene har slitt med store problemer senere i livet, etter å ha opplevet såkalt gode nordmenns mobbing og blitt ansvarliggjort for foreldrenes forbrytelser. En del av disse har dannet Foreningen av norske NS-barn. Foreningen har eksistert utenfor INO og er en støttegruppe for mennesker som har hatt vanskeligheter på grunn av foreldrenes valg av side under krigen. Dette har INOittene tungt for brystet. INO har derfor fått sin egen "barnegruppe", anført av den svært pågående Skienslegen Inger Cecilie Stridsklev.

LIKVIDASJONER

Stridsklev har fremstått som forsker og har presentert en rapport om motstandsbevegelsens likvidasjoner under

annen verdenskrig. Rapporten konkluderer med at motstandsbevegelsen likviderte minst dobbelt så mange mennesker som tidligere anslått. Stridsklevs rapport er svært mangelfull og feilene er florerer. Går man Stridsklev nærmere etter i sømmene finner man at hun er en av INOs yngre aktivister og i ett og alt en talsperson for "instituttet". Hun har gjort seg berømt ved å hevde at Nasjonal Samling ikke var antisemittisk. Da nazistene den 28 oktober i fjor markerte årsdagen for Quislings død, samlet de seg hjemme hos Stridsklev til en, etter sigende, svært gripende minnestund.

PENGER FRA ARGENTINA

Stridsklev, som er en ivrig deltager på alle SS-veteranenes fester - Iført NS-medlemsmerke og Davidsstjernen i gull rundt halsen! - deler ivrig ut sine invitasjonsskriv til vennetreff for NS-barn og ber de gamle om å gi videre til barn og barnebarn. På treffene, som ikke har vært nevneverdig godt besøkt, sies stemningen å bli svært god utover kvelden, særlig når man setter på plater med musikk og taler fra gamle dager. ..Av en eller annen grunn har deltagere på treffene opplevet å få bladet til Norges nasjonalsosialistiske bevegelse, Gjallarhorn, i posten en stund etterpå. Bladet blir sendt fra Polen, hvor organisasjonens leder, Erik Rune Hansen etter sigende oppholder seg. Stridsklev er en utrettelig dame, som sender ut hundrevis av brev om vennetreffene. Adressene får hun fra INOs medlemsarkiv.

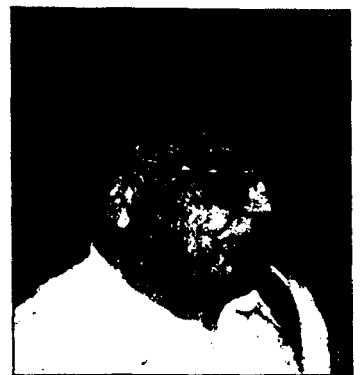
Såvidt vi kan se må virksomheten medføre skyhøye portoutgifter. Riktignok er leger i dette landet rimelig godt lønnet, men det er klart at bidragsyttere kommer godt med til Stridsklevs barnearbeid. En slik bidragsyter er Petter Kahrs, som bor i Argentina. Han har gitt flere tusen kroner til "vennetreffene".

SOLBRIS

Petter Kahrs er sønn av den bergenske stornazisten og SS-offiseren Sofus Kahrs. Sofus Kahrs rømte fra soning av sin landssvikdom og stakk, sammen med 10 andre landssvikere, til Argentina med båten Solbris. Der slo de seg ned i den norske nazikolonien. Petter Kahrs, uttaler i flere intervjuer med norske aviser at han forsvarer sin fars handlinger under krigen. Han omtaler de SS-frivillige som folk som kjempet for det de trodde på.

VAMPYRER

I forbindelse med INOs "barnearbeid" karakteriserte en innsender i Aftenposten INOittene som vampyrer som suger blod av sine egne barn. Hvorvidt blodsugingen gir de gamle styrke nok til å overføre arven etter Quisling til sine egne etterkommere er foreløpig uvisst. Det er imidlertid ikke bare Inger Cecilie Stridsklev og hennes "barnegruppe" som står klar, også andre og mer politiserte krefter er parat til å høste det Quisling sådde.

SS-veteranen Knut Baardseth er leder for Stiftelsen Norsk okkupasjonshistorie. Baardseth var en av de nordmenn som tilbragte lengst tid ved Østfronten

FOLK OG LAND

Ble fra starten, i 1946, utgitt av Kristiansundslæreren Nils Vikdal, under navnet Skolenytt, og var tenkt som et tidsskrift for tidligere medlemmer av det nazistiske lærersambandet. Avisen skiftet navn i 1948, til 8. Mai og til sist i 1954 til Folk og land.

Publikasjonen beskjeftiger seg hovedsaklig med krigsnostalgisk mimring og forsøk på omskriving av norsk krigshistorie. Bladet holder en svært lav profil i forhold til dagsaktuelle politiske spørsmål.

Folk og land utgis i dag av A/S historisk forlag med Kristiansandsmannen Helge Morgan Sæther som daglig leder og styreformann. Nåværende redaktør er Kjell Blich Schreiner.

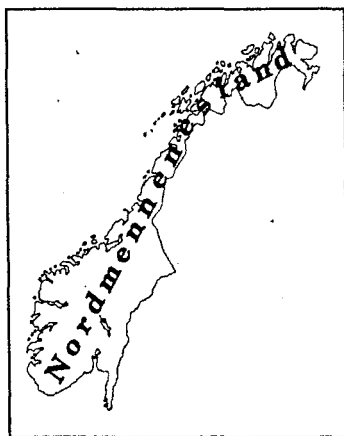
TAKK TIL DAGSAVISEN

Monitor vil takke Dagsavisen Arbeiderbladet for at vi har fått tilgang til deres helt unike og omfattende arkiv over landssviksaker. Uten denne hjelpen ville vi ikke ha vært i stand til å presentere mange av de historiske fakta vi trykker i denne reportasjen.

Ny generasjon

Tidsskriftet **Alternativt samfunn** er fullt av revisjonistiske ytringer. Mange av bladets skribenter går igjen i flere høyreekstremer sammenhenger.

Neida, du ser ikke feil. Det er slik Norges Patriotiske Enhetsparti gjerne så Norgeskartet. Hjämtland, Härjedalen og Båhus skal tilbake til Norge.

En rekke grupper og miljøer er kandidater til rollen som gammelnazistenes arvtagere. Blant disse er kretsen rundt tidsskriftet **Alternativt samfunn** og **Knut Westlands Norges patriotiske enhetsparti**.

INOittene er kloke nok til ikke å satse på en enkelt kronprins eller en enkelt gruppe når de skal utpeke sine arvinger. Vi kan snakke om en akse av forskjellige personer og miljøer. Det største av disse miljøene er Norges Patriotiske Enhetsparti (NPE).

EKSTREM NASJONALISME

Partiets stifter og formann, Knut Westland, er en herre med mange jern i ilden. I tillegg til å være kaptein i hærens forsyningskommando, var han en av stifterne i Folkebevegelsen mot innvandring. Sammen med sin partifelle og venn fra tiden i FMI, Vilfred Hansen og Fritt forums Lillian Evant, forsøkte han for to år siden å stifte det norske åsatrusamfunnet. Prosjektet ble skrinlagt da myndighetene nektet å godkjenne det som trossamfunn. NPE stiftet han på begynnelsen av 90 tallet.

FISK OG PLANTER

Partiet, som vil ha tilbake Jämtland og Härjedalen, forkynner en ekstrem nasjonalisme. Eller for å sitere fra den nynorske versjonen av partiets program: *"Nasjonalismen er den einaste av våre politiske 'ismer' som tek utgangspunkt i naturen og det naturlege.....Det er lærerikt å sjå på naturen. Dei fleste dyr, fuglar og fiskar gjer det same, rett nok på ein noko annan måte. Dei markerer grensene eller revir og verjer dette området heilt til dei må rømme på grunn av overmakt. Til og med plantane gjer det same. Vi tykker difor at vi er i godt lag når vi vil verje Noreg for det norske folket."* Westlands parti har også programfestet motstand mot burhøns, innføring av dødsstraff og mer norsk marsjmusikk på radio.

TILHENGERSKARE

Mange har trodd at Westland var en underlig skruer som danset vals med seg selv i en krok. Dette viser seg ikke å være tilfelle. Partiet har en tilhengerskare som dels springer ut av miljøet rundt INO, dels av tidligere medlemmer av Norsk Front/Nasjonalt Folkeparti og til sist noen medlemmer av Norges nasjonalsosialistiske bevegelse. En av dem som har god kontakt med Westlands parti er for eksempel den tidligere Norsk Front-aktivisten Tor Petter Hadland.

Samtidig som partiet forfekter en åpen og aggressiv nasjonalisme, forfekter ikke programmet åpent raseteorier eller herretenkning. Hentydninger er det imidlertid nok av, i tillegg til kompromissløs innvandringsmotstand. I ABC for unge patrioter skriver de, under overskriften; Hvem er mot oss:

"Våre egentlige fiender, de som også direkte og indirekte står bak innvandringen til Norge og Europa, er de som styrer det internasjonale bank- og finansvesenet.... Det er disse folkene som styrer

det såkalte pengemarkedet, som lever av spekulasjon og ågervirksomhet. Vi omtaler dem med fellesbetegnelsen bankierer." Parallellene til nazismens antijødiske propaganda er klare.

Blant gammelnazistene faller dette forsøket på en stuering fremføring av nazismens budskap i svært god jord og Westland høster mange lovord for sitt arbeid.

ALTERNATIVT SAMFUNN

På Elverum utgir Even Lorch-Falch en underlig publikasjon med tittelen **Alternativt samfunn**. Bladet presenterer seg som arvtager til den landssvikdømte Bertram Dybwad Brocmanns samfundsparti fra 30 tallet. Det er fullt av merkelige anekdoter, artikler om alternativ pedagogikk, amalgam i tannfyllinger, motstand mot burhøns, hjemmesnekret poesi og tvang i psykiatrien. Innimellom alt dette finner kjente rasister som Olav Hoaas, eller historierevisjonister som Ola Misvær, spalteplass. Her finner vi også skribenter som Nasjonal Samlings gamle propagandaleder i Oslo, Ørnulf Myklestad (Se egen sak).

KJETTERPRIS

Bonden Sigurd Lyngstad fra Viksdalen, dukker, i tillegg til å skrive i **Alternativt samfunn**, også opp i Gjallarhorn, bladet til Norges nasjonalsosialistiske bevegelse, hvor hans ytringer er noe mer frimodige enn de han setter på trykk i **Alternativt samfunn**. Lyngstad er forøvrig tildelt "kjetterprisen" av **Alternativt samfunns** redaktør, Even Lorch-Falch. Lyngstads skrift "Tenk sjølv", hvor han angriper EU-systemet, markedsføres av Norges Patriotiske Enhetsparti.

ROLV OLSEN

Rolv Olsen fra Tolga, tidligere redaksjonssekretær i Folk og land, er en annen ivrig skribent. Han er en av gammelnazistenes ivrigste forsvare og brennende opptatt av spørsmål som knytter seg til trefningen i Eggedal under krigen. Olsen skryter hemningsløst av hvordan INO på sine møter har hatt tidligere motstandsfolk som foredragsholdere. Vi antar at han da sikter til den ivrige innvandringsmotstander og tidligere listekandidat for Jack Erik Kjuus' Stopp innvandringen, Erik Gjems Onstad. Onstad har i de senere år vært forsvarsadvokat for en rekke kjente voldsmenn på ytre høyre fløy.

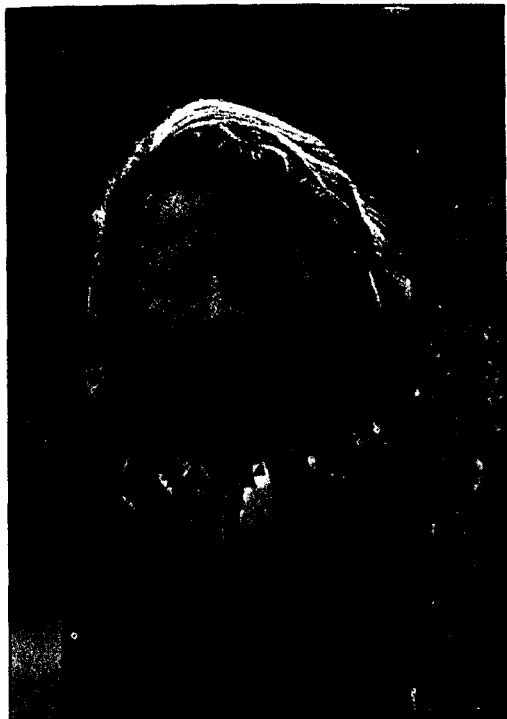
STAKKARS TORTURISTER

Mange av Folk og lands øvrige skribenter dukker også opp i **Alternativt samfunn**. Det var for eksempel ikke noen overraskelse å finne historierevisjonisten Inger Cecilie Stridsklev blant bidragsyterne. Hun gir blant annet til beste sin egen fortolkning av begrepet likvidasjoner. I en artikkel bruker hun et eksempel hvor en fange som, etter å ha blitt torturert og nærmest sultet til døde, skyter seg ut av fengsel. To av torturistene dør. Stridsklev spør retorisk om hans frihet var verdt disse to mennenes liv.

En av klassikerne i Nasjonal Samlings antisemittiske propaganda var falskneriet "Sions vises protokoller". Falskneriet ble produsert av den russiske tsarens hemmelige polit og utga seg for å være et hemmelig referat fra den første Zionistkongressen i Basel i 1897. "Protokollene" beskriver en jødisk sammensvergelse for å overta verdensherredømmet. Det ble utgitt flere norske utgaver med tittelen "Den nye verdenskeiser". Utgiver av den avbildede utgaven var Brage boklag, med NS propagandasjef i Oslo, Ørnulf Myklestad, i spissen.

Foto: Per-Eirik Ekelstrøm Varden

Skienlegen Inger Cecilie Stridsklev har gitt den historiske revisjonismen et respektabelt ansikt i Norge. Hun er en av gammelnazistenes ivrigste talspersoner.

Formodentlig burde han, av hensyn til sine torturisters nelse ha latt seg torturere til døde, eller røpet navnene til andre motstandsfolk og på denne måten bidratt til å fylle Gestapos fengsler.

PARTIBYGGENDE ARBEID

Ilfred Hansen, som har ført det økonomiske programmet til Norges Patriotiske Enhetsparti i pennen, figurerte en periode som redaksjonsmedlem i bladet. I ett av numrene trykket de en lengre artikkel som ukritisk hyllet NPE. Knut Westland bestilte da tusen ekstra eksemplarer av bladet for å bruke det i sin partibyggende virksomhet. Mange i kretsen rundt Alternativt samfunn omtaler Westlands parti som "partiet vårt".

Det er i dette grumsete farvannet at gammelnazistene ser håp om å finne verdige arvtagere. Med Inger Cecilie Stridsklev som revisjonistisk fyrtårn og ansikt utad, med Alternativt samfunn som forum for de meningsyttringene som ikke passer inn i det gammelmordige og spissborgerlige Folk og land og med Westland som bygger av et ekstremistparti, hvor den mest åpne nazismen er pakket inn i demokratiske fraser, slik håper de å kunne bringe Quisling til heder og verdighet igjen. Med litt hjelp fra bevisløse forfattere og historieløse historikere vil de kanskje kunne klare det, hvis ikke konkurransen mellom stadig nye føreremner nok en gang legger alt i grus.

"NS var ikke antisemitter"

I tillegg til å utlegge drap utført av tyskerne, skyteulykker og regulære skuddvekslinger som likvideringer i hjemmefrontens regi, anstrenger Stridsklev seg for å hvitvaske NS.

I en kronikk i Aftenposten sist nyttårsaften, hevdet hun at Nasjonal Samling ikke var antisemittisk og fastslo samtidig at Quisling var en av de nordmenn som hadde reddet flest jøder. Det finnes muligvis mennesker som kan ta dette for god fisk. La oss derfor se nærmere på påstandene.

I boken Den norske nasjonalsosialismen (Dahl, Hagtvedt og Hjeltnes), fremheves antisemittismen som en av de viktigste grunnene til at Nasjonal Samling aldri ble noe annet enn en politisk sekt i førkrigstidens Norge. Mange av partiets ledende tillitsvalgte brøt ut i det de opplevde jødehetsen som en politisk belastning. En av partiets stiftere, J.B. Hjort uttalte i et foredrag i 1934:

"Enhver som bare ser bilder av fjesene på de folk som leder Russland i dag, vil straks se at disse folk tilhører mindreværdige raser, fortrinnsvis slike mongolske og semittiske raser, som ikke nogensteds har kunnet oppbygge eller bevare en selvstendig nasjonalstat..."

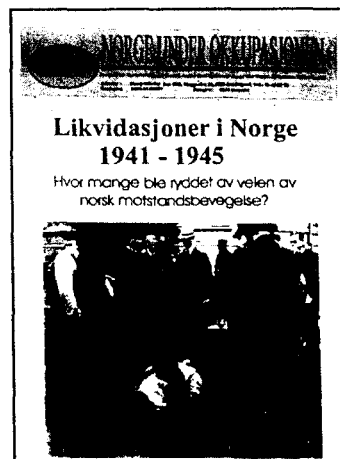
En av de ekstreme eksponentene for antisemittismen i NS var redaktøren av NS-organet Fritt Folk, Fru Haldis Neegård Østbye, som også var partiets propagandasjef. Østbye utga blant annet boken "Jødernes krig", hvor jødene fikk ansvaret for det meste som gikk galt i verden. NS sin propagandaleder i Oslo, Ørnulf Myklestad - Som får behørig omtale annetsteds her i bladet - var en annen. Myklestads utgivelser er noe av den mest groteske antisemittisme som er satt på trykk i norsk politisk historie.

Påstanden om Quisling som jødernes redningsmann, skriver seg fra Quislings forsvarstale. Den henviser til Quislings arbeid som Fridtjof Nansens medarbeider i Russland og Armenia på 1920 tallet og har intet med Quislings virksomhet etter dannelsen av Nasjonal Samling å gjøre.

En hver som leser Nasjonal Samlings publikasjoner fra perioden etter 1935 vil se at dette var et dypt antisemittisk parti. Vi må konkludere at enten har ikke Stridsklev satt seg inn i dette, eller hun velger å overse fakta. Dette alene er tilstrekkelig til å kunne stemple henne som en historisk revisjonist av det reneste blod.

Nasjonal Samling var, i følge Inger Cecilie Stridsklev, ikke et antisemittisk parti. Her sees forsiden av "Jødernes krig". Boken ble skrevet av Nasjonal Samlings propagandasjef, Haldis Neegård Østbye. Symbolikken taler for seg. Jødene, øverst i Davidsstjernen, styrer frimurerne - symbolisert ved håndtrykket, som igjen står bak både kapitalisme og kommunisme.

Revisjonisme på norsk Inger Cecilie Stridsklevs berømlige likvidasjons-rapport som nærmest beskriver norsk motstandsbevegelse som en flokk desperados. To av medlemmene i prosjektrådet for rapporten trakk seg underveis.

Alte kameraden

Det finnes et utall veteranorganisasjoner for tidligere Waffen-SS medlemmer. De fleste av disse har ingenting i mot å posere for fotografene når de avholder sine mimrestunder. Kameradenwerk korps Steiner er imidlertid en av de mer fordekte.

Felix Steiner var en av Hitlers yndlingsgeneraler. Soldatene som kjempet under ham driver sin egen lysskye organisasjon - Med nære kontakter til voldelige skinheads

Kameradenwerk korps Steiner ser på seg selv som eliten blant tidligere SS-soldater. De organiserer soldater som sloss under SS-generalen Felix Steiner, en av Hitlers favorittgeneraler. Steiner var generalen som i følge Hitlers fantasier skulle komme det beleirede Berlin til unnsetning i april- og maidagene i 1945. At Steiners panserkorps i all hovedsak var utslettet og til sist bestod av noen hundre fillete soldater med dårlig utrustning, gikk den sterkt sinnslidende og neddopede føreren hus forbi.

I 1951 grunnla tyske SS-veteraner organisasjonen HIAG. Ledelsen bestod av SS-generalen Paul Hausser sammen med Felix Steiner og Herbert Gille. HIAG ble en effektiv lobbyorganisasjon for tyske gammelnazister. De organiserte en søketjeneste for savnede soldater og en hjelpeorganisasjon med svært god økonomi. Organisasjonen klarte også å få gjennomslag for at tidligere SS-soldater skulle få utbetalt krigspensjon, og at pensjonene skulle etterbetales fra krigens slutt. HIAG utgir bladet "Der Freiwillige", en publikasjon for militaristisk mimring over fordums drapsorgier. Bladet, som ikke levner noen tvil om hvor det står politisk, benytter nasjonalsosialistenes røde, sorte og hvite farger på forsiden.

NAZITREFF

Da Felix Steiner døde i 1966 ble Kameradenwerk korps Steiner dannet. Kameradenverket hadde snart medlemmer i Tyskland, Holland, Sverige, Flandern, de baltiske statene og Norge. Kameradenwerk korps Steiner deltar hvert år i august på det årlige, internasjonale nazitreffet i Diksmuide i Belgia. Et annet høydepunkt er et tredagers april-treff som vanligvis arrangeres i Nord-Tyskland hvert eller annen hvert år.

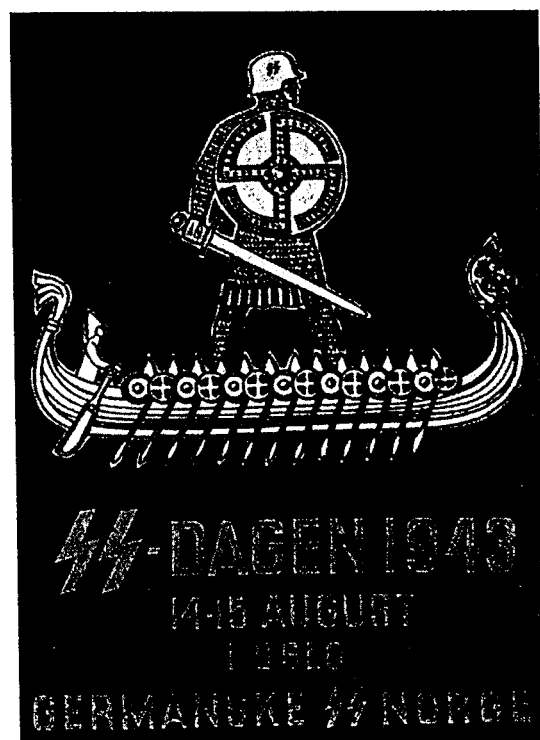
Fra Kammeradenwerk korps Steiner går det linjer til den nå forbudte Wiking jugend i Tyskland, til Vitt arisk motstånd i Sverige, til nazimiljøer i Syd-Amerika, til Erik Blüchers Norsk Front og Jack Erik Kjuus Hvit valgallianse i Norge.

NORSKE MEDLEMMER

Da organisasjonens adresse og kontaktliste for noen år siden ble lekket til antifascister, inneholdt den over tusen navn på tidligere SS-soldater som hadde sloss under Steiner, alle med adresse og opplysninger om hvilket regiment de hadde tilhørt. På listen figurerte også 78 nordmenn, med Arild Elsodd fra Sandefjord som leder for den norske avdelingen av Kammeradenverket. Blant de andre på listen finner vi flere personer med tilknytning til miljøet rundt Institutt for norsk okkupasjonshistorie. Her velger vi å gi en kort presentasjon av tre eldre herrer som hver på sitt vis har satt sitt preg på miljøet:

OLAF T. LINDVIG

Lindvig er den eneste nordmann som både har fått den norske krigsdeltagermedaljen og jernkorset for sin innsats i en og samme krig. Krigsdeltagermedaljen måtte imidlertid tilbakeleveres, da dagens myndigheter ble kjent med Lindvigs svært aktive deltagelse i Waffen-SS. Da tyskerne invaderte deltok Lindvig i kampene på norsk side. Etter kapitulasjonen meldte politimannen Lindvig seg inn i Nasjonal samling. Her ble han en av de sentrale drivkreftene i Germanske SS Norge og var ansvarlig for rekruttering av norske politifolk til Waffen-SS. Lindvig meldte seg til tjeneste i Den norske legion og ble senere overført til 23. SS pansergrenaderregiment (Regiment Norge), hvor han som hauptsturmführer (kaptein) var kompanisjef. Den høye kraftige Lindvig, levde opp til nazistenes bilde av en arier. Han var derfor alltid i første linje og ble alvorlig såret tre ganger.

Når han ikke var ved fronten arbeidet Olaf T. Lindvig ved staben til Germanske SS Norge.

JAKTER PÅ MILLIONER

Lindvig, som fikk en lang dom for landssvik, har vært en av de mest sentrale skikkelsene i miljøet av tidligere frontkjempere. Siden 1973 har Lindvig og hans kone Ilse arbeidet for å få erstatning for eiendommene som Lindvigs svigerfar, den kjente landssvikeren Olaf Willy Fermann, etterlot seg i Tyskland. Fermann, som døde i 1975 var Nasjonal Samlings representant i Hitlertyskland i perioden 1933-39. I 1939 nektet han å oppgi sitt norske

SS veteranenes blad, Der freiwillige, er holdt i nasjonalsosialismens røde, sorte og hvite farver.

Kameradenwerk Korps Steiner

Kameradenwerk
Korps Steiner e.V.

Felix Steiner, en av Hitlers yndlingsgeneraler innen SS, var utsett til å lede det siste forsvaret av Berlin. Korps Steiner var sammensatt av restene etter SS divisjonene Nordland, Germania og Wiking. Medlemmene i disse divisjonene kom fra Holland, Flandern, Norge, Sverige, Danmark, Finland og Latvia. Før sluttkampene om Berlin ble korpset supplert med franske og spanske frivillige. Da SS-veteraner stiftet HIAG i 1951, var Felix Steiner en av lederne. Kameradenwerk korps Steiner ble stiftet etter Steiners død i 1966. Organisasjonen ledes i dag av Kurt Meyer. Leder for den norske avdelingen er Arild Elsodd fra Sandefjord.

statsborgerskap og måtte derfor overlate styringen med sine tyske knekkebrødfabrikker til andre. Verdien av en fabrikk i Burg i det tidligere DDR og Fermanns bankinnskudd, beløpe seg i 1939, i følge Lindvig, til 450.000 tyske mark. I følge opplysninger vi har innhentet fra Norges bank, basert på den tidens vekslekurs, ganget opp med konsumprisindeksen, utgjør dette beløpet i dag noe i liknelse med 17 millioner kroner. Det ser i skrivende stund ut til at Lindvig, på grunn av tysk lovgivning, vil måtte se langt etter disse pengene, selv om han fortsatt håper.

Hauptsturmführer Lindvig deltar ikke i det mer sivilistiske Os daglige aktiviteter, men er alltid til stede på frontkjempeskjeller og på mange av turene til de gamle skyttergravene på Østfronten. Han er et selvsagt navn på kontaktlisten til det gammelnazistiske Kameradenwerk korps Steiner.

Divisjon Wiking er beryktet for nedslaktningen av 600 sivile jøder i Galicia i Polen. Borgir redigerte en periode "Rapporten", internbladet til veteranene fra Divisjon Wiking. De som kjenner Borgir beskriver ham som en uforsonlig revisjonist. Borgir nøyer seg ikke med å mimre om fortidens heltedåder. Han er også aktiv i dagens politikk. Da det tidligere folkeavstemningspartiet byttet til det utrolige navnet "Hjelp de fremmedkulturelle hjem, ellers mister vi landet vårt", var det Arne Borgir som ble dets leder. Partiet fikk ingen suksess og gikk i samarbeid med Jack Erik Kjuus "Stopp innvandringen". Det var disse to partiene som senere ble slått sammen til Hvit Valgallianse. Borgir, som forøvrig sjøs å arbeide på en bok - hvor verdensjødedommen skal ha en fremtredende plass, er flere ganger blitt observert luskende rundt i utkanten av antirasistiske demonstrasjoner og arrangementer i Oslo.

OLE DARBU

Er et annet navn vi finner på kontaktlisten til Kameradenwerk korps Steiner. Darbu var riktignok i et sanitetskompani et stykke bak frontlinjen, og nyter derfor ikke den samme høye militære status som for eksempel Olaf T. Lindvig.

Darbu har imidlertid kompensert sin utilstrekkelige kampinnsats med desto fler og tildels bisarre politiske krumspring. Han tilhører den fløyen av gammelnazister som helt siden femtitallet har forsøkt å opprette et nytt naziparti i Norge.

NORSK FRONT

Da Erik Blüchers Norsk Front ble startet i 1975 var Darbu en av de entusiastiske fødseshjelperne. Da nynazistene året etter forsøkte å overta Ensliges parti var Darbu en av pådriverne. I 1979 var Darbu med på Nasjonalt Folkepartis forsøk på å stille til valg gjennom det sovende minipartiet, Norges demokratiske parti. Han stod på førsteplass på kommunevalglisten i Oslo, foran den tidligere etterretningsagenten Hans Otto Meyer og Nasjonalt Folkepartis Bitten Cathrine Lunde.

Darbu mente imidlertid at Blücher var alt for forsiktig. I 1980 startet han derfor, for annen gang i Norges historien, Nasjonal Samling. Selv om Darbu reiste land og strand rundt og skroet av å ha 200 medlemmer, rant forsøket ut i sanden, blant annet på grunn av intriger blant de gamle frontkjempeskameratene. En skuffet Darbu vendte tilbake til Nasjonalt Folkeparti.

Intrigene til tross: Darbu sitter den dag i dag benket rundt kafébordet hvor han, sammen med "die alte Kammeraden", mimrer om fordums heltedåder, som neppe blir mindre, sett gjennom historiens støvete briller.

Norske SS-frivillige på marsj. De visste ikke da at det var mot undergangen

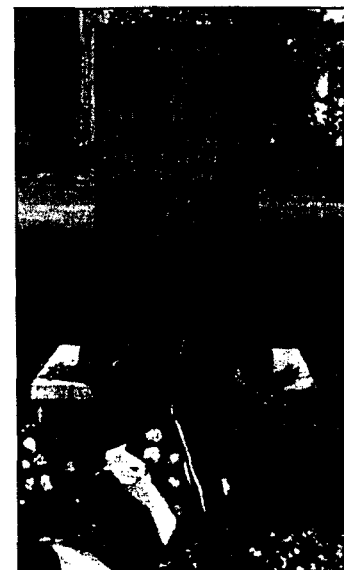

Kampen mot "bolsjevismen" var Quislings begrunnelse for å verve norsk ungdom til tjeneste for Hitler.

ARNE GRØNLUND BORGIR

Borgir kommer opprinnelig fra Porsgrunn, men har de senere årene vært bosatt på Stovner i Oslo.

Borgir er tidligere medlem av Waffen-SS, hvor han tjenestegjorde først i Divisjon Wiking og senere i 23. SS pansergrenaderregiment (Regiment Norge).

Regiment Norge kjempet for Hitler til siste slutt. For en tid siden fikk de lov å sette opp en minnestein over sine fallne i Estland

JØDEHAT OG FRIMURER-PARANOIA

Antisemittisk smusslitteratur, i følge retten.

Myklestad's paranoide og antisemittiske bok om frimurerne. Bokens konklusjon er at jødedommen må utryddes.

Eivind Saxlund: Kristenleder med tvilsomme forbindelser.

Miljøet rundt Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) vil gjerne fremstille seg som “milde” revisjonister, som forsvarer Quisling, men tar avstand fra nasjonalsosialisme og antisemittisme. Bakgrunnen til to sentrale aktører i INO-miljøet, Eivind Saxlund og Ørnulf Myklestad, tyder på at dette er en sannhet med modifikasjoner.

Eivind Saxlund var medlem av NS allerede før krigen, og da 9. april kom, fornyet han sitt medlemskap, ettersom han “ville prøve å bidra til at landet skulle få en nasjonal regjering som kunne hevde våre interesser vis-à-vis okkupantene”.¹ I kampen for “Norges sak” meldte han seg i 1941, nitten år gammel, som frivillig til Den Norske Legion og deltok i beleiringen av Leningrad. Fra Legionen kom han til 23. SS pansergrenaderregiment “Norge”, under ledelse av general Felix Steiner, som deltok i kampene i Baltikum. Regimentet var i sluttfasen av krigen med på tilbaketrekningen helt inn i Berlin.

“MILD” REVISJONISME

Etter sonet landssvikdom tok Saxlund juridikum i 1953 og ble advokat. Med tiden fikk han ansettelse i finansdepartementet, hvor han endte som underdirektør før han gikk av med pensjon.

Saxlund har aldri lagt skjul på sin NS-fortid. Han stod blant annet frem i Haagen Ringnes’ TV-serie “I solkorsets tegn” i 1981, og har senere deltatt på flere boklanseringer knyttet til Nasjonal Samlings historie. Han forsvarer i disse sammenhenger Quisling og NS, men nasjonalsosialismen mistet han troen på allerede under krigen: “Troen på at den nasjonalsosialistiske ideologi ville bringe noe godt, den ble borte. Samtidig mente jeg fremdeles at Nasjonal Samling likevel var en viss bremse på besettelsesmakten.”²

KRISTENLEDER OG SS-VETERAN

Denne offentlige anger har nok vært nødvendig, ikke bare på grunn av hans posisjon i statsforvaltningen, men også fordi han i en årrekke har vært en aktiv kristenleder, blant annet som formann i Strømsø menighetsråd i Drammen (frem til 1997), og som leder av arbeidsutvalget i “Bønneuke for kristen enhet” – en av de viktigste årlige felleskristne begivenheter i Norge.

Andre forhold gjør det imidlertid usikkert hvor dyptgripende oppgjøret i realiteten er. Faktum er at Saxlund er særdeles aktiv i gammelnazistmiljøet. Han har sittet i INOs valgkomité og ledet i en årrekke “Hjelpeorganisasjonen for krigsskadde” (en interesseorganisasjon for tidligere norske SS-soldater), samt deltatt på SS-veteran-turer til gamle slagmarker på Østfronten. Han figurerer også på listene til “Kameradenwerk Korps Steiner”, en internasjonal Waffen SS-veteranforening.

Ikke minst det siste kan tyde på at Saxlunds engasjement ikke bare er sosialt og nostalgisk, ettersom “Kameradenwerk” pleier svært nære forbindelser med dagens tyske nynazister og voldelige skinheads. Talende er det også at Saxlund abonnerer på magasinet “Junge Freiheit”, som er or-

gan for det mer intellektuelle sjikt av dagens tyske høyreekstremister.

TVILSOM FAMILIETRADISJON

I samtale med Ringnes sier Saxlund at opplysningene om at jødene måtte gå med gul stjerne i Tyskland gjorde et “forstemmende inntrykk på ham”. Hvis han med dette mener å ta avstand fra antisemittismen, har han lyktes i å bryte en sterk familietradisjon.

Hans farfar med samme navn, høyesterettsadvokat Eivind Saxlund, må sies å ha vært nasjonalsosialist før begrepet ble myntet. I 1910 utgav han boken “Jøder og Gojim” som, ved siden av Helge Erichen Forlags utgave av “Sions Vises Protokoller” fra 1920, utvilsomt er den verste antisemittiske bok utgitt i Norge før krigen. Inspirert av rasefilosofen, antisemitten og pre-nazisten Houston Stewart Chamberlain advarer Saxlund d.e. mot “den jødiske fare” som truer landet: “Den fare, der truer fra Jødene, ansees af mange for den største, der truer vort Samfund, ikke paa Grund af Udsigten til Jødernes finansielle Overherredømme i og for sig, men fordi den mosaik-talmudiske Tankegang smitter vor Karakter, forvirrer vore Moralbegreber og skader vore beste Raceegenskaber, forandrer Folkekarakteren, truer med at gjøre os Alle til ‘Jøder’.”³

“ANTISEMITTISK SMUSSLITTERATUR”

Boken utkom i flere opplag frem til 1920-tallet, og foranlediget en rettsak i 1923, hvor forfatteren gikk til søksmål mot journalisten Paul Gjesdahl, som hadde karakterisert boken ved dens rette navn: “antisemittisk smusslitteratur”. Rettens enstemmige dom var at Gjesdahls uttrykk ikke skulle mortifiseres.⁴

Saxlund forstatte imidlertid sitt korstog for raserenhet. Samme år utgav han sitt hovedverk “Momenter til Livsanskuelse på biologisk Grundlag”, som tre år senere ble utgitt i Tyskland som “Blut und Geist”. Det er ingen overraskelse at han på 30-tallet figurerer som entusiastisk abonnent på “Ragnarok” – Hans S. Jacobsens erke-nazistiske og pangermanske tidsskrift i opposisjon til det “myke” NS.

“RASENS GJENOPPVÅKNING”

Denne tvilsomme familietradisjon føres videre av en av Eivind Saxlund d. e. sønner, cand. econ. og cand. philol. Sigurd Saxlund (Eivind d.y. onkel), som allerede i 1933 forsøke å få utgitt sine rasebiologiske utgytelser i pamfletten “Rase og Kultur”. Tiden var imidlertid ikke “moden” før i 1941 for kraftsalver av denne type: “Rasekaos hersker. Man vet ikke hva man vil. Fedrene ville en bedre slekt, de hadde mål med livet. Europa har ikke noe mål. Sportsidioti, feminisme, kubisme, dyrkelse av indere, psykoanalytisk onani-prat, nervesvekkelse og mangel på mot, preger Europa i dag. [...] Av asiaten har vi lært å regne livsverdier om til gull og sølv, av afrikaneren

Sigurd Saxlund, norsk Okkupasjonshistorie, 2014
å møte Monitors
medarbeider.

at jazz er musikk. Og alle bastardene forteller oss at rase er et foreldet begrep. Men det finnes ennå en reserve av rent blod. Når skal den våkne?"⁵

Som rektor ved Arendal offentlige høyere almen skole og konstituert NS-ordfører i byen gjorde Sigurd Saxlund sitt 'rasens gjenoppvåkning'.

MYKLESTAD OG FRIMURERNE

Jødene bruker ifølge "Jøde og Gojim" mange redskaper i sin kamp for makt og rikdom, blant disse også hemmelige redskaper. Ejvind Saxlund d.e. er imidlertid relativt forsiktig med sin kritikk av frimurerne: "Det er vel et Spøragsmaal om 'hemmelige' Forbunds Existence i vore Dage er berettiget," lyder det noe blodfattig.⁶ Likevel ser vi her konturene av den konspirasjons-paranoia som så ofte følger i antisemittismens kjølvann.

En annen sentral aktivist i INO-miljøet, Ørnulf Myklestad, er i så måte et illustrerende kasus: "En seier for de makter som i dag er bærere av de jødisk-frimureriske og kommunistiske ideer, vil for evige tider besegle den nordiske rases og vesteuropeiske kulturs skjebne. Her gis no ikke lenger noe annet eller tredje alternativ. Alene en seir for et germansk Europa, kan redde vår rase og vår kultur fra den visse død," skriver han avslutningsvis i sin bok "Bak Frimureriets Kulisser" fra 1944.⁷

NIDKJÆR NAZIST

Myklestad sluttet seg til NS i 1933 og oppholdt seg i Berlin i lengre tid for å "studere nasjonalsosialismen på nært hold".⁸ Han var en særlig nidkjær nazist, som bekledd mange posisjoner: Han var NS' fylkessekretær i Bergen og Hordaland, fylkespropagandasjef i Stor-Oslo. I den siste kapasitet foreslo han inndragelsen av radioapparatene til ikke-NS-medlemmer og stod bak flere sort propaganda"-tiltak, som opprettelsen av en falsk engelsk radiosender og falske illegale aviser. Fra juli 1942 til februar 1945 var han politisk kommisar i "Asker og Bærum Budstikke", hvor han fikk skussmål som en særlig usympatisk nazist: "Hr. Myklestad ble 'beingnager' i Budstikken i ca. 2 3/4 år, og i denne tiden gjorde han mange forsøk på å omskape bladet til en telegram- og propagandaavis for NS..."⁹

NORSK FRONT ANNO 1938

Likevel var det kampen mot det "jødiske frimureri" som stod Myklestads hjerte nærmest. Allerede i 1938 tok han initiativ til NS-avleggeren "Norsk Front", som hadde som formål å "gå til kamp mot jødedommen, frimureriet og marxismen – disse ødeleggende internasjonale krefter som har tatt strupetak på det norske folk [...] Vi vil gjennom vårt opplysningsarbeide søke å reise en folkeopinion mot frimurerloshens virksomhet og mot de 'kunstige jøder's dominerende stilling i vårt samfund." Han utgav både sin egen frimurerbok og "Sions Vises Protokoller" i 1944 på sitt eget forlag, "Brage Boklag".¹¹

"Så langt det finnes en fornuftig linje i verdensutviklingen kan utgangen på denne krigen ikke bli noen annen enn en fullstendig tilintetgjørelse av jødedommen og dens mange hemmelige forbryterorganisasjoner."

Ørnulf Myklestad, 1944

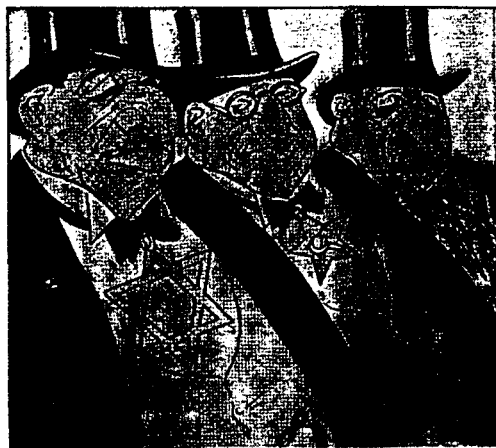
Han holdt både før og under okkupasjonen flere offentlige foredrag om frimurerspørsmålet og hilste de tyske myndigheters åpning av Den store norske Landslosjes bygning for almenheten 1. desember 1940 som "en merkedag i Norges politiske historie".

FORTSATT AKTIV

Etter krigen fikk Myklestad syv års tvangsarbeid og rettighetstap i ti år. Illebu-oppholdet hadde imidlertid ingen virkning på hans overbevisning. Derimot utviklet han i denne tiden patent på taremål på boks, som siden har gjort ham til en holden mann.

Myklestad holder idag en lav offentlig profil, men er, 81 år gammel, fortsatt en ivrig og aktiv nazist og antisemitt, med forbindelser ikke bare til INO-miljøet, men også til yngre høyreekstremister som jødehateren og revisjonisten Alfred Olsen.¹² De senere årene har Myklestad kanalisert noe av sin formue inn i INO organet Folk og land, hvor han har sponset ekstra midtsider i bladet. I denne sammenhengen har Myklestad benyttet deknnavnet Brage.

1 Intervju med Haagen Ringnes, "I skyggen av solkorset", Oslo 1981, s. 47. 2 Ringnes, s. 48. 3 "Jøde og Gojim II", revidert utg. Chra. 1911, J. Aass' Forlag, s. 20f. 4 Ocar Mendelsson, "Jødernes historie i Norge" bind ..., Oslo 19..., s.496ff. 5 "Rase og Kultur", J. M. Stenersens Forlag, Oslo 1941, s. 76. 6 s. 130. 7 Brage Boklag 1944, s. 167. 8 Referat fra landssviksaken mot Myklestad i Arbeiderbladet 14. april 1948. 9 Leder i Asker og Bærum Budstikke 18. mai 1945. 10 Fra løpeseddel gjengitt i "Bak Frimureriets Kulisser", s. 131. 11 Antagelig er det også Myklestad som stod bak en tredje utgivelse av protokollene på Norsk Fronts forlag i 1940. 12 Muntlige kilder i miljøet, bekreftet gjennom samtale med Myklestad.

Jødene står, i følge Myklestads bok, bak det meste av denne verdens fortredeligheter

Angrer ikke

Ørnulf Myklestad er den dag i dag talsperson for den mest giftige og ond-sinnede antisemittisme.

Under dekke av å skulle skrive en bok om frimurerne, møtte Monitors medarbeider Ørnulf Myklestad. Det var ingenting i den halvannen time lange samtalen som tydet på at Myklestad har endret oppfatning på noen vesentlige punkter. Tvert i mot var han stolt av sin innsats i NS-avleggeren Norsk front og av sine propagandistiske evner. Myklestad var i det hele tatt langt mer opptatt av verdensjødedommen enn av frimurerne.

Med tydelig stolthet la han ut om hvordan han stod for utgivelsen av to norske utgaver av det beryktede falskneriet Sions vises protokoller. Da vi ga uttrykk for uvitenhet om hva dette var for slags bok, kunne Myklestad opplyse at det var jødernes plan for å erobre verdensherredømmet. Myklestad mente også å vite at det var jødene som stod bak frimurer-ordenen.

Da vi spurte Myklestad om han kunne tipse oss om andre personer med kunnskap om frimurerne, nevnte han straks den våpenheleridømte antisemitten og nazisten Alfred Olsen. Myklestad, som husket Olsens telefonnummer utenat, karakteriserte Olsen som en intelligent, troende katolikk, men trakk Olsens taktiske evner i tvil og omtalte ham som en bulldozer. Olsen ble særlig berømmet for å ha spredd falskneriet Sions vises protokoller via internett. Hvis vi ville kontakte Olsen kunne vi bare hilse fra Myklestad...

"Intelligens er ikke nok når man bekjemper jøder eller andre ting. Man må også ha klokskap".

Ørnulf Myklestad, 1998